

Trojice desek se mi sešla na stole a v přehrávači a opět se tak nějak seřadily k sobě a do souvislostí, že mi z toho vyšla trojrecenze. Ani jedna z nich nepředstavuje jakýkoliv mezník ve vývoji country, přesto každá má své místo.

Jistotu největší představuje **Petr Kůs a Fámy**. Natočil další desku, která si plně zaslouží označení "řadovka" v tom dobrém i nedobrému slova smyslu. P. Kůs a jeho tvorba jsou stálicemi na českém bluegrassovém nebi již tak dlouho, že začínají být normotvorní. Jinak než dobře se zdá to P. Kůs neumí, a tak i deska

Mám cestu dlouhou je prostě dobrou kolekcí dalších tradičních "kůsovek". Najdeme svižné odpichovky, příběhy ve volnějším tempu i exhibice pěvecké či nástrojové. Jen se o tom těžko píše. Vše tu již bylo. Ale protože je to kvalitní, tak to nevadí. Naopak.

Jistotu menší představuje eponymní deska **Rangers bandu** - několik členů Rangers či Plavců, posíláno o další muzikanty, na ní hrají klasický repertoár Rangers či Plavců. Tady je prostě problém, že ty písně máme naposlouchány desítky let v nějaké podobě a asi těžko řekne konzervativní countryové publikum, že nové verze jsou lepší - i kdyby byly. A ony špatné nejsou, jenže jejich vzory jsou dneska běžně dostupné, a tak deska může sloužit snad jako propagační předmět, co kapela umí, to pro pořadatele, anebo jako milá vzpomínka na koncert, to pro návštěvníka koncertu. Nepopírám, že skupina má četný okruh příznivců, spíše nostalgicky vzpomínajících na "staré" Rangers či Plavce, což je vidět na koncertech Rangers Bandu. Na CD najdeme např.

ston Town

,
Ta zem je tvá zem

,
Smutný psaní
nebo
Zvedněte kotvy

- tyhle tituly mám úplně zvukově zautomatizované, a tak mě jejich verze na CD spíš vytrhovaly z poslechu. Paradoxně lépe tedy dopadaly tituly méně známé (aspoň pro mě):

Orchidej
nebo
Znám svůj cíl

Jistotu nejmenší představuje deska **Zelenáčů Jen tak dál** - ti totiž dost vsadili na změnu. A tak právě tady se "jen tak dál" vlastně vůbec nejde - je to totiž deska Zelenáčů bez Mirka

Tři formy jistoty

Napsal uživatel Miloš Keller
Úterý, 17 Březen 2009 04:00

Hoffmanna. Ten s kapelou vystupuje stále méně, jakkoliv autorsky činný je, a tak kapela natočila písně tak, jak ji mohou slyšet návštěvníci jejích koncertů. Šli tedy do podobného, ale většího rizika jako Rangers band, ale dali navíc najevo, že nehodlají žít jen z minulosti a zpívat písničky MH bez MH, že nejsou a nechtějí být Noví Zelenáči Mirka Hoffmana Revival Band, ale že chtějí dál rozvíjet svou hudební budoucnost, a tak kromě několika známých písní zařadili i novinky. Tady je tudíž tedy asi toho nejvíc k hodnocení. Úvodní

Pojďte k nám

a závěrečná

Tak to hrej

mají ambice být hitem.

Zchudlej kovboj

a

Adios

má Jessico

jsou typické hoffmannovské příběhy, opravdovou hoffmanovskou baladou je ale

Netoužím po lustrech z křišťálů

. Je ale také zřetelné, že Mirkovo "vypravěčské zpívání" tak snadno nahradit nejde. Naopak jsem si nezvykl na

Oranžák

, ani na

Na sluneční straně hor

, ale to se nedá nic dělat - technickým provedením jsou v pohodě (to platí i o ostatních písních, Zelenáči neexperimentují a hrají to, v čem jsou si jisti a jak je posluchači znají), jen znějí jinak.

Z v úvodu odstavce avizované "jistoty nejmenší" se naopak tedy po poslechu stane jistota největší - Zelenáči svou novou úlohu zvládli a přitom zůstali sví. Tím mě docela uvedli do rozpaků: nevím totiž, jak to vyjádřit: Samozřejmě, že bych rád, aby Mirek Hoffmann se Zelenáči zpíval dál, ale současně nemůžu říct, že by na téhle desce něco chybělo tak, aby jí to ubíralo na kvalitě. Zapeklité.

Mrkněte se na <http://desky.ifolk.cz/> kolik jsem dal deskám bodů.